

ROMAIN PUÉRTOLAS

DE KLEINE KEIZER IS TERUG

*Napoleon leeft en is vastbesloten de wereld van
alle terrorisme te bevrijden*

Napoleon ontdekt cola light

Het eerste woord dat Napoleon uitsprak, aan boord van vlucht Scandinavian Airlines SK0407 die hem na twee eeuwen afwezigheid naar Frankrijk terug zou brengen, was een Amerikaans woord.

‘Coca-Cola.’

Dit woord riep nog niets bij hem op, behalve dan die vreemde witte sierletters op een rode achtergrond die die rare cilinder-vormige veldfles op het tafeltje van zijn buurman illustreerden. En terwijl de stewardess, een lange, in een te strak blauw uniform gepropte blondine met op haar hoofd een hoedje in de vorm van een camembertdoosje, in de la van haar karretje zocht, herhaalde hij het woord zachtjes, op een bezwerende manier, in een poging om het hele wezen ervan te vangen en zich de smaak voor te stellen van dat zwartachtige sap dat in de beker naast hem bruiste, zoals de kruiflitsen die het fort van de Bastille op die verre namiddag van dinsdag 14 juli 1789 hadden verlicht. Hij was toen nog maar twintig, maar hij was het nooit vergeten.

Coca-Cola.

De voormalige keizer zou nooit hebben gedacht op een dag weer Engels te moeten spreken, in de eerste plaats omdat hij meende dat hij dood was, en doden spraken niet, niet in de taal van Shakespeare of welke taal dan ook, tot het tegendeel werd bewezen, en ten tweede omdat hij jegens dat volk met die roze wangen en dat bekakte accent een grenzeloze wrok koesterde die door jarenlange oorlog en vervolgens ballingschap nog was aangewakkerd.

‘Normaal, zero, light, cherry? Met of zonder ijsblokjes? Een schijfje citroen? Een groene olijf? Een parasolletje?’ vroeg de stewardess, met een grote glimlach, in meer dan correct Frans, terwijl ze zich over dat gladde wezentje boog dat zo weggezakt in zijn stoel meer op een kind dan een volwassene leek.

En aangezien Napoleon in zijn loopbaan van groot veroveraar altijd alles had gepakt wat er te pakken viel, vroeg hij een ‘normale cola zero light cherry met ijsblokjes, een schijfje citroen, een groene olijf en een parasolletje’ en wachtte tot hij werd bediend.

Zoals hij gewend was.

De wonderbare visvangst

Twee weken eerder had de Noorse trawler *Usenkbare* ('De onzinkbare') ter hoogte van de kusten van het land twee enorme houten kisten in zijn netten gevangen waarin de vissers tot hun grote verbazing een man en een paard hadden aangetroffen. In de dertig jaar dat ze de zee van Noorwegen afschuimden hadden ze heel wat rommel opgevist. Verweesde schoenen, paraplu's met gebroken baleinen, lege benzineblikken en plastic supermarktzakken uit alle hoeken van de wereld. Tientallen zakjes waar de zee een paar honderd jaar voor nodig zou hebben om ze te verteren en die ze aan Mårten gaven, de zoon van Gunnfrød, de dorpskruidenier. Hij was ze al een hele tijd aan het sparen. De geografische kennis van de tiener beperkte zich trouwens tot de logo's van de verschillende winkelborden die hij op de muren van zijn kamer speldde. Carrefour, Leclerc, Tesco, Sainsbury's, Corte Inglés, Eroski, Lidl, Neukauf, Conad, Esselunga, Walmart, allemaal exotische namen die op zijn bloemetjesbehang, en in zijn geest, de contouren van een nieuw continent tekenden. Deze reis om de wereld in tachtig merken zou alleraardigst zijn geweest als die niet enige kwalijke gevolgen voor Mårten op school met zich had meegebracht. De leraar zou zich zijn hele leven dat examen herinneren waarbij hij zijn leerlingen had gevraagd om de beroemdste monumenten van de Europese hoofdsteden te noemen. Op het blad van de kruidenierszoon waren de Eiffeltoren, de Big Ben en de Brandenburgse Poort vervangen door Monoprix, Waitrose en Lidl.

Op een dag hadden de vissers zelfs het portier van een Volvo

in hun netten bovengehaald, en op een andere dag een motor en vervolgens banden, maar nooit genoeg onderdelen om weer een hele auto in elkaar te zetten. Dat zou geen overbodige luxe zijn geweest; de oude Škoda van kapitein Vebjørn Hansen had hem twee jaar eerder in de steek gelaten en hij verplaatste zich sindsdien alleen nog maar per fiets.

Ja, ze hadden heel wat rare dingen opgescharreld, maar nooit ofte nimmer hadden ze twee grote kisten met een mens en een paard erin opgevestigd.

Verbijsterd door zo'n ontdekking hadden de vier Noren onmiddellijk het lichaam uit zijn doodskist getrokken om het nauwkeuriger te bekijken, het dier voorlopig aan zijn lot overlatend, want een paard was tenslotte maar een paard, en dit dreigde niet weg te galopperen.

De gelaatsuitdrukking van de man was sereen, en als ze hem niet hadden gevonden in een kist waarin hij op tientallen meters diepte in de ijskoude wateren van de IJslandse kusten gevangen zat, had je kunnen denken dat hij in een allerheerlijkste slaap was verzonken. Zonder twijfel waren diezelfde ijskoude wateren er de oorzaak van dat hij nog zo geweldig geconserveerd was gebleven.

Ze hadden hem neergelegd op een matras van kabeljauwen. Voorzichtig. Meer voor de kabeljauwen, die ze voor een goede prijs zouden verkopen aan Findus, de Franse gigant in gepaneerde diepvriesvis, dan voor het lijk, waar ze geen enkel voordeel uit zouden trekken. Te oordelen naar het aantal vissen dat hij in beslag nam, leek hij nogal klein van stuk. 'Een meter acht-enzestig!' had de kapitein van de *Usenkbare* geroepen, gewend om met één blik de lengte van zijn vangst te schatten. De kleren van de man, een groot ecrukleurig hemd met bloedvlekken die in de loop der jaren bruin waren geworden, een vreemde broek en kleine schoenen met gespen, leken uit een andere eeuw te komen.

En terwijl de kapitein een van zijn mannen had bevolen om koers te zetten naar de haven, was iedereen een gokje gaan doen.

‘Een Oostenrijker!’ had een visser geopperd. ‘Een Duitse officier!’ had een ander uitgeroepen. Voordat de baas, met een vorrende vinger, op het zwarte haar van de overledene en zijn kleine gestalte wees.

‘Een mediterrane man. Een Spanjaard of een Italiaan. Misschien zelfs wel een Fransman.’

‘Kapitein, kom eens kijken!’ had de derde visser uitgeroepen, na zich tussen de op het dek spartelende kabeljauwen een weg naar de grootste kist te hebben gebaad.

Naast het paard geknield streek hij met zijn gekloofde hand over de zachte vacht van het beest. Vebjørn Hansen was dichterbij gekomen. Hij had het luxueuze zadel van rood fluweel bestudeerd. Dit was niet zomaar iemand. Op de zadelknop stond een ‘N’ die in gouddraad was geborduurd en werd omringd door een zon. Hij zag dezelfde inscriptie met een kroon erboven op de linkerbil van het dier gebrandmerkt. Hij kende dit symbool maar al te goed.

‘Jongens, als die man daar Napoleon Bonaparte niet is, eet ik mijn schip op!’ had de man met de baard toen hoofdwiegend aangekondigd.

Napoleon? De andere zeelieden hadden hun baas als schelvisen op het droge aangegaapt, maar ze kenden de passie van deze oude zeebonk voor de geschiedenis van Frankrijk.

‘Bedoelt u dé Napoleon?’

‘Er zijn er geen zesendertig voor zover ik weet!’

Inderdaad had Frankrijk er maar vier gekend.

Eenmaal in de haven hadden ze hun kostbare lading stilletjes gelost. Zo waren de keizer en zijn trouwe rijdier, Le Vizir, in de koelkamer van het bedrijf Hansen og Sønn beland, midden tussen de kabeljauwen die bestemd waren om in hun verpakkingje van recycleerbaar karton de schappen van de Franse supermarkten te vullen. Volgens de kapitein moesten de twee lichamen zich langzaam aanpassen aan de nieuwe temperatuur die, hoewel die laag was voor ieder individu dat niet gewend was aan het Noorse klimaat, en extreem laag voor een Corsicaan, toch

hoog bleef in vergelijking met de temperatuur waarbij ze het tot dan toe hadden volgehouden. Twee weken lang waren de Fransman en zijn paard dus ontdood, in de koelruimte, beschermd tegen pottenkijkers en onder de beschermende blikken van Vebjørn en zijn zoon.

Niemand had zulke temperatuurwisselingen overleefd. Niemand behalve Napoleon, die het nog wel zouter had gegeten. Wat stelde een koelkast tenslotte voor vergeleken met de Berezi-na in hartje winter?

Wat er over Napoleon bekend is

‘Kortom, u wilt een normale cola zero light cherry met ijsblokjes, een schijfje citroen, een groene olijf en een parasolletje,’ herhaalde de stewardess. ‘Klopt dat?’

Napoleon knikte en ze barstte in een kristallen lach uit.

‘Bent u ambitieus of gewoon besluiteloos?’ vroeg ze op gekserende toon.

Trawlerkapitein Vebjørn Hansen, de man met de dichte blonde baard die links van de keizer van de Fransen zat, legde meteen zijn hand op de arm van zijn buurman om hem te verhinderen er nog meer over te zeggen en verontschuldigde hem bij de jonge vrouw met de opmerking dat het zijn eerste vliegreis was.

‘Maakt u zich geen zorgen,’ antwoordde ze met die eeuwige glimlach van haar, ‘ik ben eraan gewend.’

Vervolgens schonk ze een cola light in voor degene die ze voor een kind aanzag, volgens de instructies van degene die ze voor zijn vader aanzag.

‘Guillotine!’

Napoleon was een man van actie die niet van lange zinnen hield, maar snel en precies sprak.

‘Pardon?’

‘Raak mij nooit meer met een hand aan,’ sommeerde de keizer de Noorse visser terwijl de vrouw was weggegaan, met een spoor van goedkoop parfum achter zich aan dat tot tien rijen in de omtrek te ruiken was, ‘anders geef ik het bevel om u terstond te guillotineren!’

‘Het spijt me, Sire, maar ik had geen keus,’ rechtvaardigde de man zich in een Frans dat hij in Le Havre had geleerd en dat door een licht Scandinavisch accent werd gekleurd, als het tenminste niet het omgekeerde was. ‘Er zijn dingen waarvan u nog niet begrijpt hoe ze werken, en uw dreigement met de guillotine in deze tijd van “weldenkend” socialisme is daarvan het bewijs. Ik geloof dat die sinds de jaren zeventig niet meer in werking is in uw land.’

‘1870?’

‘1970,’ corrigeerde de zeeman. ‘Een blunder van uw kant zou ons duur kunnen komen te staan. Daarom wil ik u vragen om in de toekomst zo weinig mogelijk met onbekenden te praten. Moet ik u eraan herinneren dat wij incognito reizen en dat u zich als een moderne man moet gedragen? Slechts een paar uur, tot u op Corsica aankomt. Daarna neemt u een tweede welverdiend pensioen, ver weg van deze wereld en beschermd tegen nieuwsgierigen, en kunt u doen waar u zin in hebt.’

De woorden van de visser weerklonken in Napoleons hoofd. Nee, het was niet nodig om hem eraan te herinneren. Deze eeuw was niet de zijne. Dat was hij niet vergeten. Hoe zou hij dat trouwens hebben gekund? Alles wat hem in deze laatste vierentwintig uur was overkomen was bovennatuurlijk. Hij had zijn ogen geopend en ontdekt dat hij op een visbank lag, in een koelkamer. Hij zag die bebaarde gek weer voor zich die met een opgewekte houding over hem heen gebogen ‘Welkom in de eenentwintigste eeuw!’ had geroepen in iets wat ongeveer als Frans klonk. Je moest niet weekhartig zijn om zoiets te horen, vooral niet als de laatste keer dat je een blik had geworpen op de post-almanak en de leuke vergulde prentjes die erin stonden, het nog maar 1821 was.

Napoleon had meteen gezien dat Hansen een Scandinaviër was. Hij zag er heel anders uit dan die mannen die hij was tegengekomen op het Britse eiland waar hij heen was gestuurd om zijn laatste dagen te slijten. Die mannen met hun roze huid die bij de minste zonnestraal zo rood als een kreeft werden en wier

haren en baard meer op een bord geraspte wortels leken dan op haren en een baard. Die van de noorderlingen leken meer op al dente gekookte Italiaanse noedels.

‘De eenentwintigste eeuw?’ had de keizer herhaald zonder al te goed te weten hoe hij het nieuws moest opvatten.

‘Ik weet het, Uwe Majesteit, dat moet een schok zijn. Voor ons ook, weet u. Wie zou mij gezegd hebben dat ik op een dag Napoleon I in mijn netten zou opvissen! Tussen twee haakjes, excuses voor mijn Frans, dat is een beetje verroest.’

‘Wat zou ik dan van het mijne moeten zeggen!’

Toen hij beseftte dat hij poedelnaakt was, had de Corsicaan zijn intieme delen meteen met beide handen bedekt.

‘O, er valt niets meer te verbergen,’ had de visser met spijtige houding gezegd.

‘Neem me niet kwalijk?’

Nog steeds in liggende positie had de Fransman zijn hoofd opgetild, zijn kin even tegen zijn borst gedrukt, en langzaam zijn vingers gespreid. Daar waar hij een mannelijk lid verwachtte te zien, had hij slechts een wanhopig lege, dichte jungle van haar bespeurd.

‘Het spijt me u te moeten meedelen dat u sinds uw autopsie in 1821 geen eigenaar meer bent van uw penis. Daarna is uw geslacht in een museum tentoongesteld en vervolgens op een veiling voor drieduizend dollar gekocht door een Amerikaanse uroloog uit New Jersey. Je kunt wel zeggen dat hij heel wat heeft afgereisd!’

Er was een angstige gloed in Napoleons ogen verschenen.

‘Ik begrijp het niet.’

‘Bij uw dood, of liever, toen u in coma raakte, want u bent niet werkelijk dood, dat hebt u toch begrepen, niet?’

‘Ik denk het wel, ja.’

‘Het is niet zo dat kabeljauwsticks weer tot leven komen doordat je ze ontdooit. Gelukkig maar, trouwens. Stelt u zich eens voor, de wraak van gepaneerde vissen die de planeet zouden willen heroveren. *The War of the Worlds* in de versie van

Findus, met Tom Cruise in de rol van de uitroeier van mensen etende reuzenkabeljauwen. Wat een verschrikking! Kortom, ik draaf nu door. Bij uw zogenaamde dood, dus, is uw lid zorgvuldig afgesneden door de chirurg Francesco Antommarchi, aan wie u de delicate missie van de autopsie van uw stoffelijk over-schot had toevertrouwd, onder bevel van de priester die uw laatste oliesel had toegediend.'

'Die smeerlap van een Vignali! Maar waarom sneed hij mijn...?'

'Naar het schijnt mochten jullie elkaar niet. En uw reactie bevestigt deze indruk.'

'Het is nog zwak uitgedrukt. Maar het gaat nogal ver om...'

'Een manier om wraak te nemen, en een beetje geld te verdienen over uw rug, of liever over uw... Ook al heeft hij hem uiteindelijk niet verkocht. Uw lid is verscheidene generaties in zijn familie gebleven. Daarna is hij van hand tot hand gegaan, als ik het zo mag zeggen. Onder andere in die van een zekere Rosenbach, in 1924, een Amerikaanse boekhandelaar die hem later heeft afgestaan aan het French Arts Museum in New York. Daar heeft dokter Lattimer hem gekocht, in 1999, om zijn gril te bevredigen.'

'Zijn gril?'

'Men spreekt van een van de grootste privécollecties van militaire en burgerlijke trofeeën. Tekeningen van Hitler, pistolen uit de Tweede Wereldoorlog, de met bloed bevelkte overhemd-boord die president Lincoln droeg op de avond dat hij is vermoord. En verder uw penis, die hij naar het schijnt bewaarde in een koekjesblik onder zijn bed.'

Napoleon had geen flauw idee wie die Hitler en die Lincoln konden zijn, en die Tweede Wereldoorlog zei hem helemaal niets (hij was niet eens op de hoogte gebracht van de eerste), maar hij wist heel goed wat een koekjesblik was, en het idee dat zijn geslacht daarin was beland kon hem nauwelijks bekoren. Hij besloot zich er niet om te bekommeren, want sindsdien leek zijn mannelijk lid, dat van veilingen naar musea reisde, een

voorwerp van verering en prestige te zijn geworden.

‘Nou, windt u zich er maar niet over op, u bent beroemd omdat u een kleine penis hebt!’ was trawlerkapitein Vebjørn Hansen met de tact van een Noorse trawlerkapitein doorgestaan. ‘Men heeft zelfs gezegd dat het zeer interessant was, vanuit een psychoanalytisch oogpunt, om te zien dat een man die zulke grootse dingen had verricht zo’n... bescheiden geslacht kon hebben. Freud heeft daar een theorie op gebaseerd die wereldwijd bekend is geworden.’

Napoleon wist niet wat hij moest antwoorden. Hij plantte alleen zijn nagels in de armsteun van zijn stoel.

‘Weet wel dat het me zeer spijt om u dit alles in één ruk op te dissen, maar ik meen dat het mijn plicht is om u te vertellen wat mijn tijdgenoten van u weten voordat u het op Google ontdekt.’

‘Waarop?’

‘Google, internet. Dat is een soort grote encyclopedie van de menselijke kennis.’

‘Zoals die van Diderot en d’Alembert? Het is interessant, u weet meer dingen over mij dan ikzelf. Als je u hoort praten, zou je met moeite kunnen geloven dat u maar een gewone visser uit de verste uithoek van Noorwegen bent.’

De man incasseerde de klap.

‘Dat neemt niet weg dat ik alles weet over de geschiedenis van Frankrijk, en dus over u,’ verdedigde hij zich. ‘Tijdens de oorlog heeft mijn vader een tijd bij de Franse marine gewerkt, waardoor ik een zekere smaak voor de zeeslagen van uw land heb ontwikkeld.’

De keizer huiverde bij de gedachte dat deze man alleen maar mislukkingen van hem kende, van de slag bij Trafalgar tot die bij Kaapverdië, via het eiland Aix en Aboukir. Op het water had Napoleon zestien nederlagen geleden en twee overwinningen behaald. Een palmares die meer paste bij Olympique Marseille dan bij een oorlogsgenie.

‘En tegenwoordig hoeft je alleen maar uw naam op Wikipedia in te tikken om alles over u te weten te komen.’

‘Is dat dan alles wat het Franse volk van mij heeft onthouden?’ zei de ontdoode man peinzend. ‘Een nul in zeeslagen, uitgedost met een micropenis...’

‘O, nee! Wees maar niet bang, er is ook veel over uw aambeien gesproken. Ik maak een grapje. Uw wapenfeiten zijn wereldwijd bekend. Men herinnert zich u als een briljante man, een slimme tacticus, een van de grootste Franse generaals. In uw land hebben ze honderden hervormingen, nieuwe wetten en een van de beste onderwijssystemen ter wereld aan u te danken. De middelbare scholen, het eindexamen, het Legioen van Eer, de Bank van Frankrijk, dat bent u allemaal. U hebt alle volken gefascineerd en bent een spirituele inspiratiebron voor talloze staatshoofden geweest. Tegenwoordig neemt men u zelfs als model op bedrijfsseminars. Tussen twee citaten van Paulo Coelho en Sun Tzu door praat men over u om de werknemers te motiveren. Van McDonald’s tot IBM. Nee echt, ergert u zich niet aan... nou ja, aan...’

Hansen wees met zijn vinger naar Napoleons kruis.

‘... Aan zo weinig... Weet u, er zijn zelfs mensen die daarvoor betalen. Vooral Brazilianen. En bovendien zult u hem toch niet nodig hebben voor uw pensioen in de zon. Corsica wacht op u. Denk aan het nietsdoen, aan de petanque-avonden, aan de vleeswaren.’

‘Corsica,’ herhaalde Napoleon, met een gelukzalige uitdrukking op zijn gezicht, alsof dat ene woord in één klap alle verschrikkingen die hij zojuist had gehoord kon wegvagen.

En om dat te vieren nam hij de eerste slok Coca-Cola van zijn leven en stikte er bijna in.

Een fantastische tijd

Terwijl Napoleon Bonaparte met een papieren servet zijn keizerlijke neusgaten afveegde, waardoorheen de frisdrank onmiddellijk weer naar buiten was gekomen, nam Vebjørn Hansen een flinke hap van een chocoladereep die naar de koning van de jungle was vernoemd.

‘Weet u wat ik dacht toen ik u en uw paard midden op de zee van Noorwegen vond?’

‘Nee.’

‘Dat jullie de grootste keizerbaars en het zwaarste zeepaardje waren die ik ooit heb gevangen!’ antwoordde de zeeman met een brede glimlach die zijn kerstmanbaard even vervormde. ‘De keizerbaars wordt ook wel oranje zaagbuikvis genoemd.’

De Corsicaan glimlachte uit beleefdheid, ongevoelig voor de (spot)goedkope humor van de visser. Vervolgens staarde hij naar de gigantische witte wolkenvelden, ver weg achter het raampje. Er waren in deze tijd interessantere dingen dan de oranje zaagbuikvis. Dit vliegtuig, bijvoorbeeld. Hoe kon het toestel waarin hij zat, hij en nog honderdvijftig andere personen, een snelheid van achthonderd kilometer per uur halen? Napoleon was zeer intelligent, maar dat ging hem boven de pet. Het ging meer dan tien keer sneller dan Marengo, zijn sterkste paard. De visser had hem gemeld dat de reis maar drie uur zou duren. Drie uurtjes om Frankrijk vanuit Noorwegen te bereiken. Dat was waanzinnig! In zijn tijd zou dat verscheidene dagen hebben gekost. De keizer keek naar de vleugels van het toestel. Die klapwiekten niet, anders dan bij vogels. Waar kwam dan die on-

zichtbare kracht vandaan die ze door de hemel voortstuwde? Hoe kon je geloven dat geen enkel onderdeel van de stalen structuur de grond raakte? Het was een geweldige uitvinding, een geweldige oorlogsmachine waar hij gebruik van zou hebben kunnen maken bij Trafalgar, tegen de Britse vloot van die smerige Nelson. Ja, als hij tijdens de slag over vliegtuigen had beschikt, zou het heel anders zijn afgelopen. Aanvallen vanuit de wolken, was er iets beters te verzinnen? Je bleef zelf buiten schot. De wereld lag aan je voeten. En helemaal beneden waren de schepen van de Engelsen belachelijke en minuscule mieren.

‘Toen ik u vond, Sire,’ hernam de Scandinaviër, ‘wist ik eerst niet zo goed wat ik met u aan moest. Wat zou er gebeuren als u eenmaal ontdooid zou zijn? Wat zou er gebeuren als u nog leefde? Stelt u zich de verantwoordelijkheid eens voor. Op geksheurende toon heeft mijn zoon me voorgesteld om “Napoleon teruggevonden” te googelen. Dat is idioot, nietwaar? En toch heeft het gewerkt. We zijn op de internetsite van een of andere CGT gestuit, www.lautrecgt.com. Na wat speurwerk begreep ik al gauw dat die niets te maken had met de vakbond CGT van Kra-sucki. Het ging in werkelijkheid om de *Confrérie des grognards tristes*, een oude Corsicaanse organisatie die enige tijd voor uw dood werd opgericht. Iets eerder zou ik aan een grap hebben gedacht. Maar gezien de omstandigheden heb ik gebeld.’

Zo brengen vissers dus tegenwoordig hun tijd door, met het lezen van encyclopedieën, dacht Napoleon, geamuseerd omdat hij in een wereld was waar de minste sardinevisser net zo erudiet leek te zijn als zijn intelligentste officier.

‘U kunt zich niet voorstellen hoe blij ze waren,’ vervolgde de man. ‘Ze zaten al jaren, wat zeg ik, eeuwen op dit moment te wachten! Ze hebben mij toen instructies gegeven om u naar Parijs te brengen, tot het vliegveld, althans. Daar zouden zij het overnemen. Ze hebben me zelfs een paspoort gestuurd zodat u zonder problemen door de controle komt. Een zekere professor Bartoli wacht op u om u naar Corsica te vergezellen. Meer hebben ze mij niet gezegd. Ik zou u graag uitleggen hoe u vanaf het

eiland Sint-Helena in Noorwegen bent aangekomen, maar daar heb ik geen flauw idee van. Iedereen denkt dat u in Les Invalides, in Parijs, ligt. Of in ieder geval, uw as...'

'Les Invalides,' herhaalde de kleine Corsicaan, en zijn gezicht lichtte op als een kerstboom.

Zo had men volgens zijn wil gehandeld. Het nieuws ontroerde hem. Dat bracht zo veel mooie herinneringen bij hem boven. Hij zag de weelderige ceremonie van de allereerste uitreiking van medailles van het Legioen van Eer weer voor zich. Dat was op 15 juli 1804. Hij zat op zijn troon, in licht gehuld. De keizer was in het koor geïnstalleerd, met twee grote bakken vol medailles aan zijn voeten; de ene bevatte de gouden legioenen voor de hoge officieren, de commandanten en de eenvoudige officieren, de andere de zilveren medailles voor de ridders. Hij zag weer voor zich hoe hij de fonkelende kruisen op de borst van die verdienstelijke mannen speldde. Militairen, geestelijken, wetenschappers, artsen, maar ook schilders, musici, al diegenen die, samen met hem, bijdroegen aan de glorie en de grootsheid van Frankrijk. Hij zag Joséphine weer, prachtig en stralend als duizend zonnen, te midden van haar hofdames, in die gonzende bijenkorf.

'Ik denk dat professor Bartoli u daar meer over zal vertellen.'

De keizer zuchtte. Als ze hem hadden gecremeerd, zoals gepland was, zou hij nooit het genoegen hebben gesmaakt om na al die jaren weer tot leven te komen en zijn mooie land terug te zien. Hij zou dan ook niet de kans hebben gekregen om Coca-Cola te leren kennen. Ach, als er in zijn tijd cola light was geweest, was de slag bij Waterloo heel anders afgelopen! Hij had zijn hele leven alleen maar champagne en bourgogne gedronken en, preciezer gezegd, vijf jaar oude chambertin, zijn gezondheidselixer, bij iedere maaltijd een halve fles, geleverd door het huis Soupé & Pierrugues (wat was er van hen terechtgekomen?), of hij nu in de stad of op het platteland was, de liefde bedreef of volop oorlog voerde. Het paradijs voor zes franc per stuk. Hij dacht met walging terug aan de bordeaux-claret waaraan hij tij-

dens zijn ballingschap op Sint-Helena had moeten wennen. Wat een bocht. Om de bittere smaak van de herinnering weg te spoelen, bestelde Napoleon een tweede blikje Coca-Cola. Dit brouwsel had even een verlichtende werking gehad op het maagzuur waar hij altijd al last van had. Een waar wonder.

‘Veel meer dan een simpel drankje zie ik er eerder een geneesmiddel voor mijn maagzweer in,’ rechtvaardigde de keizer zich. ‘Jammer dat het geen enkele werking op aambeien heeft...’

‘Coca-Cola, een geneesmiddel? Misschien in het begin. Een Amerikaanse apotheker heeft het uitgevonden om af te kicken van een morfineverslaving. En wat is er beter om een verslaving te stoppen dan met een andere verslaving, hè? U kunt me geloven, sinds ik met sigaretten ben gestopt, heb ik nog nooit zo veel pijp gerookt. Ik gebruik Coca-Cola om de deurknoppen van mijn schip glanzend te maken. Er wordt gezegd dat het gaten maakt. Het is misschien niet de beste manier om maagzweren te genezen... U zou Rennie moeten nemen.’

‘Hebt u dat allemaal van Google geleerd?’

‘Nee, dat is het vademecum...’

‘Tussen twee haakjes, hoeveel bladzijden beslaat uw internet-encyclopedie?’

‘O, het is geen boek zoals u het kent. Het is een beetje ingewikkeld. Vraag maar aan iemand om het u te laten zien, als de gelegenheid zich voordoet. Maar u hebt gelijk, we leven in een fantastische tijd!’

De trawlerkapitein stak toen van wal met een intensieve les over de codes, de maatschappij en de gewoontes van zijn tijdgenoten van de eenentwintigste eeuw. De sms'en, de televisie, de computers, de Europese crisis, de werkloosheid, het stemrecht voor mannen, later voor vrouwen en weer later voor zwarten, de bioscoop, de reageerbuisbevruchting, de Nespresso, de borst van Sabrina die uit haar bikini ontsnapt in de clip van *Boys, boys, boys*, de doorlopende kredieten, de zaak van het besmette bloed, het recht op een waardig leven voor mannen, daarna voor vrouwen, daarna voor dieren, daarna voor zwarten,

daarna voor homoseksuelen, de bouw van de Berlijnse Muur, de val van de Berlijnse Muur en daartussenin de borst van Sabrina die uit haar jurk ontsnapt tijdens een liefdadigheidsgala dat door een grote Italiaanse zender wordt herhaald. Je moest eens zien wat Napoleon allemaal had gemist!

‘Dus men pleegt nu ontucht met glazen buisjes om kinderen te krijgen?’ concludeerde de kleine Corsicaan hoofdschuddend, zichtbaar onder de indruk.

‘Bijvoorbeeld, maar niet altijd.’

‘Dat is allemaal ongelooflijk.’

‘En dan bent u nog aan de Minitel ontsnapt. Maar u bent net op tijd terug voor de uitvinding van de selfiestick!’

‘Als ik in mijn tijd over al die dingen had beschikt, zou ik de hele wereld veroverd hebben. Daar bestaat geen enkele twijfel over. Trafalgar, Berezina en Waterloo zouden overwinningen zijn geworden...’

‘Ik zie niet hoe een selfiestick u geholpen zou hebben om Waterloo te winnen! Maar u bent nogal hard voor uzelf, Sire. Austerlitz, Wagram en Iéna zijn er toch ook geweest. En iedereen weet dat nog. Kom, kwel uzelf niet zo! Er zijn zelfs enkele van de mooiste straten van Parijs naar uw overwinningen vernoemd. En ook al heeft de Berezina in onze tijd een ongunstige bijklank, het blijft een halfsucces. Dankzij de heldhaftigheid van een van uw generaals hebt u kunnen ontsnappen aan de Russische tang die zich om u sloot.’

‘Arme Eblé, hij is een paar dagen later gestorven, terwijl ik hem tot graaf zou benoemen. Die dag heb ik, heeft de wereld, een groot man verloren... De keizerlijke bijenkorf heeft een grote werkbij verloren.’

De herinnering aan zijn overwinningen leek de keizer, die nooit tevreden was met wat hij had en altijd meer wilde, niet op te beuren. Dat kwam goed uit, want het lot, dat vaak geintjes uithaalde, ging hem een nieuwe kans geven om er nog een, en niet de geringste, op zijn oorlogsbord te spelden.

De grote profetie van de bij stond op het punt uit te komen.